hea, Tomas, wägga hea!" — „Mis langi hea se on", kostis Tomas. — „Hea Tomas wägga hea!" „On sinnul ommal maea?" „Ei olle!" kostis Tomas. — „Se on hea, wägga hea!" ütles wõeras, „se on mo melepärrast." „On sinnul jubba naene?" küssis wõeras jälle. „Ei olle!" kostis Tomas. „Weel parrem! weel parrem!" ütles wõeras ja läks uksest wälja.

Kui wõeras olli ärra läinud, ütles Tomas omma perre ja teiste ees, kes seal weel ollid: „Kui ma sel korral mitte ühhe narri ehk kergemelega innimesega ei olle koos olnud, siis ei tea ma, kedda weel nisuggusels peab arwama!"

Pari tunni pärrast tulli illus wanker, kaks hobbust ees, Toma järrele. Tomas istus wankrile ja pois sõidab mõnnest ulitsast läbbi ja peab ühhe illusa pissukese maea ees kinni. Tomas tulleb wankrilt mahha ja astub tuppa. Toas tulli sesamma wõeras mees temma wasto, kedda ta narriks piddanud, terretab ja ütleb: „Eks sa ei tunne mind ennam, Tomas? Minna ollen wend Mait; kümne aasta eest ollime tõsisled sõbrad: minnul ei olnud ühtid, sinnul ei olnud ühtid, pea said sinna minno käest, pea sain minna sinno käest, mis meil teine teisele anda olli. Ja kui meie teine teist aitasime, siis ei kiitnud meie sedda teise ja kolmandama ees; sest kes sedda teeb, on minno eest nenda, kui kaebaks temma teise peale."

„Wata, Tomas! hilja aea eest tullin minna, kui rikkas mees Iddaindiamaalt taggasi ja woin nüüd sinnule jälle nattikene anda. Wata, se maea siin, on sinno; minna tõin ommale ka naese sealt maalt ja temma õdde ka liggi, se laps on kenna ja priske, hea südamega ja wallus tõ innimene, karsk ja ka rikkas seal jures. Sinna pead tedda ommale wõtma naeseks, kül minna murretsen kõige mu eest." „Wata Tomas! minna ollen kõige selle aea, mis minna kaugel wõeral maal ollin, pea igga päew sinno peale mõttelnud ja sa ei kaddunud mo melest mitte ial ärra, ni kehwas, kui ka rikkas põlwes."

Tomas langes nuttes sõbra kaela ja tän-